

Dijous 23 de març, 20:30 h

Xcèntric

MONOGRÀFICS

PAISATGES DEL DESASTRE

LEFTISM

73 SUSPECT WORDS

Kiarostami reconeix les arrels de la seva obra en la cultura persa, en l'admiració per alguns artistes iranians. La poetessa Forugh Farrojad —que va escriure el poema que dona títol i que va inspirar la sensualitat d' *El vent ens endurà*— va rodar una única pel·lícula, un documental sobre una casa de leprosos que reflexiona sobre la frontera entre la bellesa i la lletjor. Shahid Saless va dirigir *Un simple esdeveniment*, en la qual Kiarostami va descobrir una font d'inspiració i un seguit d'afinitats: la ficció minimalista, el retrat d'un nen, la poètica realista de la vida quotidiana. « *Un simple esdeveniment* és potser el film que més m'ha influït ».

73 SUSPECT WORDS

Peggy Ahwesh
2000, 4 min, B/N, so
73 Suspect Words és una meditació aparentment simple i sens dubte esgarrifosa del poder del text. Ahwesh aprofundeix de manera breu en la irracionalitat obsessiva d'un individu i les seves manifestacions d'ira i por. Basada en una revisió d'ortografia del manifest de l'«Unabomber», text de Theodore Kaczynski, l'obra evoca la violència latent en les paraules escollides.

BOSTON FIRE

Peter Hutton, 1979, 16 mm, B/N
Una de les obres de paisatge urbà de Peter Hutton, en la qual veiem la progressió d'un incendi en un edifici abandonat de Boston. Segons explica Hutton, un matí en què es trobava filmant a Boston, se li van apropar dos adolescents per demanar-li foc. Ell va somriure amb complicitat donant per fet que els dos nois estaven a punt de fumar la seva primera cigarreta. Els va donar una caps de llumins i va seguir el seu camí. Poc després s'aixecava una fumarada des de la zona a la qual s'havien dirigit els nois. Un cop més, la innocència de Peter li va permetre presenciar fets de caràcter extraordinari.

A WOE STORY-THE A-TEST NEWS

Stan Brahkage, 1963, 16 mm, B/N
Tres TV concrets

DELIQUIUM

Julie Murray, EUA, 2003; 16 min (representa 800 anys)
La paraula *deliquium* té dos significats: I) el procés natural mitjançant el qual allò sòlid es converteix en aire, II) la pèrdua espontània de consciència produïda per la insuficiència de sang al cervell.

ANACONDA TARGETS

Dominic Angerame
2004, VHS/DVD, 12 min, B/N, so
Unes dues mil tropes de l'exèrcit dels Estats Units van entrar en combat el 4 de març del 2002 en zones de poca extensió on se sospitava que residien membres d'Al Qaeda i el Taliban, al nord-oest de l'Afganistan; era part de l'anomenada operació Anaconda... Les imatges i el so provenen del material filmat per un dels helicòpters que formaven part de la missió.

EIN MARCHEN AUS ALTEN ZEITEN

Jonas Mekas, 2001, 4 min, 16 mm
L'11-S i la memòria de la pèrdua d'un fill es fonen en el paisatge de Nova York.

FLIGHT

Greta Snider
1996, 16 mm, B/N, sense so, 5 min (18 fps)

Possiblement la més coneguda de les seves documentacions d'inspiració *punk* en les quals inclou experiències personals i l'estrany ventall d'amistats que l'acompanyen. Per fer-la, l'autora va utilitzar negatius que pertanyien al seu pare i altres objectes per exposar-los a una tira de cel·luloide en blanc i negre. És, per tant, una pel·lícula feta sense càmera, una sèrie de rayogrames, filmats, que creen un llenguatge visual rítmic i abstracte que es dibuixa en el context de la pèrdua d'un pare, la impossibilitat de comunicar-se amb l'altre i el desig de volar, d'adquirir una llibertat total.

HEAVEN'S GATE

Peggy Ahwesh
2000-01, 3:53 min, B/N, so
Fent servir una estratègia similar a la de *73 Suspect Words*, hi apareixen una sèrie de paraules soltes, que gradualment donen forma a un retrat fred i minimalista de la paranoia apocalíptica que és present en el cos social nord-americà. El film utilitza el text de la pàgina web de la secta Heaven's Gate, la fe de la qual en el contacte amb extraterrestres va conduir els membres de la secta a un suïcidi massiu el 1997.

Brutalität in Stein, Die Ewigkeit Von Gestern/ BRUTALITY IN STONE

Alexander Kluge (1960, 12 min)
L'obra prima de Kluge (en col·laboració amb Peter Schamoni) es proposa analitzar el sistema nazi basant-se en la seva arquitectura, utilitzant imatges

SI VOLS REBRE INFORMACIÓ
D'XCÈNTRIC, OMPLE LA
BUTLLETA QUE TROBARÀS AL
MOSTRADOR DEL VESTÍBUL

de la zona de concentracions del partit del Reich a Nuremberg i els plans de construcció d'una seu de congressos de dimensions gegantines i estil romà. *Brutalitat in Stein* no és tan sols una sèrie de dades informatives i il·luminadores sobre un capítol en la història d'Alemanya, sinó que és també un document de les primeres passes cap a la renovació del cinema alemany de postguerra.

LET ME COUNT THE WAYS MINUS 6

Leslie Thornton (EUA, 2005, 1 min)

Un minut pertorbador d'imatges procedents d'un negatiu en el qual Hitler practica en privat les seves tècniques de discurs a les masses, en el qual observem la megalomania portada a l'extrem i convertida en màgia negra.

BENJAMIN

El quadre de Klee *Angelus Novus* mostra un àngel que sembla que és a punt d'allunyar-se d'allò que contempla fixament.

Mirada fixa, boca oberta i ales esteses. Així és com un es pot imaginar l'àngel de la història.

El seu rostre mira al passat. On nosaltres percebem una cadena d'esdeveniments, l'àngel veu només una única catàstrofe.

L'àngel vol quedar-se per despertar els morts i recompondre les destrosses.

Però amenaça tempesta des del Paradís, i aquesta s'ha entortolligat en les seves ales amb tanta violència que no pot plegar-les.

La tempesta el guia irresistiblement cap al futur, al qual dona l'esquena, mentre la pila de runa creix i s'estén cap al cel. Aquesta tempesta és el que anomenem progrés.

Über den Begriff der Geschichte («Sobre el concepte de la història»), 1940, Walter Benjamin

DERRIDA

La ruïna no és davant nostre; no és un espectacle, ni és l'objecte del nostre afecte/amor. És l'experiència mateixa: no és allò abandonat però sí un fragment monumental de la totalitat; no és un tema, perquè arruïna el tema, la posició, la presentació o representació de qualsevol cosa i de totes les coses. La ruïna és, sobretot, aquesta memòria oberta com un ull, o com el forat en un os que et permet veure sense mostrar-te res, res del «tot». Això, en no mostrar-te res, res del «tot».

Memoires d'aveugle: L'autoportrait et autres ruines, 1993, Jacques Derrida

OBERHAUSEN MANIFESTO

El col·lapse del cinema alemany convencional eradica finalment la base econòmica d'una «manera» a l'actitud de la qual ens oposem. Aquest col·lapse fa possible l'emergència d'un nou cinema. Curts alemanys creats per joves autors, directors i productors han rebut recentment nombrosos premis en festivals internacionals i han aconseguit el reconeixement de la crítica internacional. Aquestes obres i aquests èxits mostren que el futur del cinema alemany és a les mans dels qui han demostrat que parlen en un nou llenguatge cinematogràfic. Declarem la nostra intenció de crear un nou cinema alemany.

Aquest nou cinema requereix noves llibertats. Llibertat fora de les convencions de la indústria establerta. Independència de la influència comercial de factors externs. Independència del control de grups especials. Tenim concepcions concretes de producció pel que fa als aspectes intel·lectuals, formals i econòmics del nou cinema alemany. Com a col·lectiu estem preparats per acceptar riscos econòmics.

Oberhausen, 28 de febrer de 1962

Bodo Blüthner, Boris von Borresholm, Christian Doerner, Bernhard Dörries, Heinz Furchner, Rob Houwer, Ferdinand Khittl, Alexander Kluge, Pitt Koch, Walter Krüttner, Dieter Lemmel, Hans Loeper, Ronald Martini, Hansjürgen Pohland, Raimond Ruehl, Edgar Reitz, Peter Schamoni, Detten Schleiermacher, Fritz Schwennicke, Haro Senft, Franz-Josef Spieker, Hans Rolf Strobel, Heinz Tichawsky, Wolfgang Urchs, Herbert Vesely, Wolf Wirth

UNABOMBER'S MANIFESTO

Introducció

1. La revolució industrial i les seves conseqüències han estat un desastre per a la raça humana. Ha augmentat enormement l'expectativa de vida dels qui vivim en països «avançats», però ha desestabilitzat la societat, ha fet la vida impossible, ha sotmès els éssers humans a indignitats, ha conduït a l'extensió del patiment psicològic (en el tercer món també el patiment físic) i ha infligit un gran dany en el món natural. El continu desenvolupament de la tecnologia ha empitjorat la situació. Certament sotmetrà els éssers humans a grans indignitats i infligirà un gran dany en el món natural, probablement conduirà a un gran col·lapse social i al patiment psicològic, i pot ser que porti a l'increment del patiment físic, fins i tot en països «avançats».

2. El sistema tecnologicointindustrial pot sobreviure o pot fracassar. Si sobreviu, POT aconseguir eventualment un nivell baix de patiment físic i psicològic, però només després de passar per un període d'ajustament llarg i molt penós, i només amb el cost permanent de reduir l'ésser humà i molts altres organismes vius a productes d'enginyeria i mers engranatges de la maquinària social. A més, si el sistema sobreviu, les conseqüències seran inevitables: no hi ha manera de reformar o modificar el sistema per tal d'evitar que privi la gent de llibertat i autonomia.

3. Si el sistema fracassa, les conseqüències encara seran molt penoses. Però com més creixi el sistema, més desastrosos seran els resultats del seu fracàs, per la qual cosa, si ha de fracassar, serà millor que ho faci com més aviat millor.

4. Per això nosaltres advoquem per una revolució contra el sistema industrial. Aquesta revolució pot o no usar la violència: pot ser sobtada o pot ser un procés relativament gradual que englobi poques dècades. No ho podem predir. Però sí que dibuixem d'una manera general les mesures que hauran de prendre els qui odien el sistema industrial per preparar el camí per a una revolució contra aquesta forma de societat. No ha de ser una revolució POLITICA. El seu objectiu no serà enderrocar governs, sinó les bases econòmiques i tecnològiques de la societat actual.

5. En aquest article només prestem atenció a alguns dels esdeveniments negatius que han sorgit del sistema tecnologicointindustrial. A més, esmentem aquests esdeveniments només breument o els ignorem del tot. Això no vol dir que observem aquests altres esdeveniments com a trivials. Per raons pràctiques, hem de limitar les nostres discussions a àmbits que no han rebut prou atenció del públic o en les quals tenim alguna cosa nova a dir. Per exemple, des que hi ha moviments de defensa del medi ambient molt desenvolupats, hem escrit molt poc sobre la degradació del medi o la destrucció de la natura salvatge, tot i que considerem que tenen molta importància.